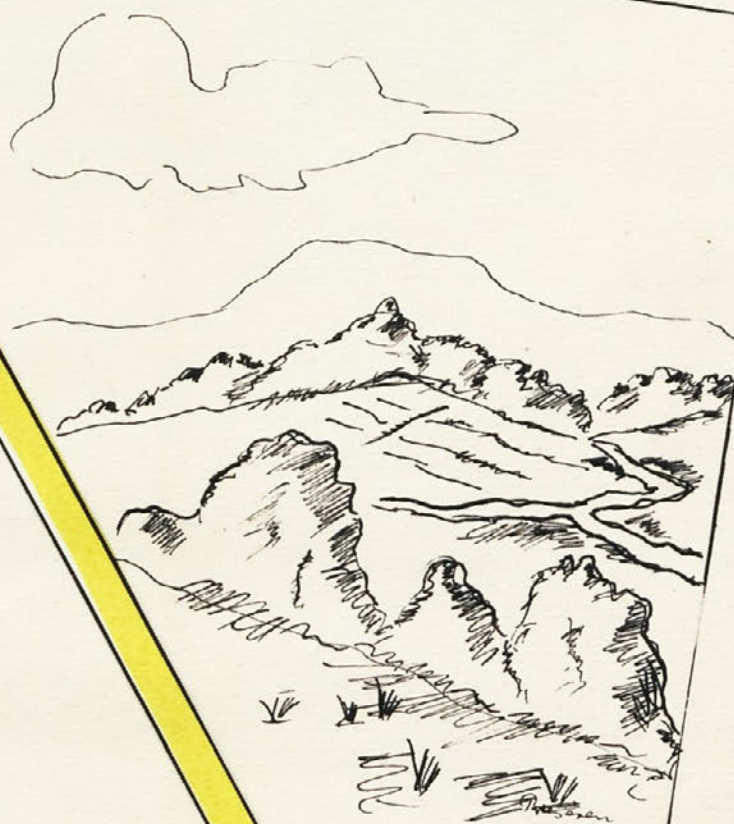

Stezice

2

Leto V.

til se je krivega v tem zanj novem svetu, počutil se je slabo, bal se je zamere. Ljudje so ga gledali postrani; eni s prezirom v očeh, drugi pomilovalno. Prisedel je k meni. Mladec, ki je sedel poleg, je sedel na drugo klop. Plaho me je pogledal kot bi se opravičeval: "Saj nisem sam kriv, da sem tak..."

Z radovednostjo sem si ogledoval prišleca. Njegovih rok se je držala tanka, rjava plast zemlje, glavo pa so mu pokrivali temni, kuštravi lasje, po sencih že malo sivi. Obraz neobrit, hlače obra-bljene, ponekod celo preguljene. To so bile zanimivosti človeka, v katerega so vsi strmeli...

Neznanec me je meril z očmi in zdelo se mi je, da mi ima nekaj povedati, toda odločiti se ne more takoj, ne zaupa mi, ali pa se boji, da bi se mu drugi smejali, ako bi to povedal, kar mu je bilo na srcu.

"Kam se pelješ?" "V Šmarje." odvrnem.
"V Šmarju imam sorodnike" odvrne on in se nasmehne. Vzdihnil je. In zazdelo se mi je, da je v tem vzdihu izraženo vse trpljenje tega potrtega moža.

"Kam pa vi potujete?" "V Savinjsko", je kratko odgovoril. Začel mi je pripovedovati: "Veš, delal sem pri podjetju. Odpustili so me včeraj, obdolžili so me kraje. 'Kradel si, kradel, tat, le priznaj!' me je zmerjal delovodja vpricho vseh radovedne-žev, ki se jih ni manjkalo. Moji prijatelji so me gledali kot zločinca. Čutil sem v njihovih pogledih očitaneje: 'Ne tega ne bi pričakovali od tebe. Saj prej si bil vendar pošten človek, pa še tako si nam govoril o poštenosti.' Samo nekdo me je gledal pomilovalno, prepričan sem o njem, kot da sem zdaj tu. On je kradel, videl sem ga kot vidim sedaj tebe, toda ne morem ga izdati ko vem, da je revež kot jaz, da ima doma kup otrok in ženo. Tisto malo kar zasluži, porabi kot bi skopnelo." Ozrl se je okrog, pre-stal s pripovedovanjem. Bal se je, da bi ga kdo ne videl ali slišal.

"Eh, kaj hočemo! Žena, otroci, dom razrušen, jaz star in slaboten, brez moči in službe. Včeraj popoldan sem pomagal cest-nemu pometaju. Prišel je nekdo mimo in pokazal name s prstom ter nemilo dregnil tovariša v rebra. 'Poglej ga, tisti, ki je kra-del!' Nabralo se je krog mene ljudi, stopali so bliže k meni in me radovedno opazovali z vseh strani kot cirkuškega klovna. Čudili so se, da sem na prostem, ko sem vendar tat. 'V ječo z njim, če krade!' se nekdo zadaaj oglasi. Glej, tri dni nisem bil doma. Bojim se priznati, davso me odpustili iz službe. Žena in otroci bi zajokali." Govoril je potih, ni si upal glasno izpovedati ranjenega srca, vsem pričujočim. Gledal me je, kot bi ga edino jaz mogel razumeti in mu pomagati. "Glej, umiti se še nisem utegnil, prišel sem samo malo semkaj, da si odpočijem. Grem spet na delo. Lačen sem. Dva dni že nisem užil nič toplega. Ti dve noči sem prečul, kot bom to nocojšnjo. 'Oči je imel rdeče od nepre-spanih noči. 'Lačen', pomislim. Spomnil sem se, da sem tudi jaz lačen. Jedel nisem samo en večer, on pa tri dni. To vendar ni mogoče? Toda verjel sem človeku, ki se mi je tako odkrito-srčno izpovedal. Gledal je nepremično predse. Ceprav ga je bilo sram, ni mogel skriti solze, ki mu je pripolzela po licu. Vlak je zapiskal in zmotil jutranjo tišino. "Odkod?" V čakalnico je vstopil načelnik. Ogledoval je vse po vrsti kot bi nikoli ne videl tako pisane družčine. "Vi, imate drugi razred?" in zapičil je pogled v mojega sopotnika. Nerodno je vstal. Videlo se mu je, da ni imel opravka z drugim, kot z opeko in malto. Potegnil je z glave star, oguljen klobuk in od dežja spran klobuk. "Gospod, malo si bi rad odpočil tukaj!" "Tu ni spalnica za potepuhe, ampak je čakalnica drugega razreda!" Pogledal je v ljudi, ki so buljili v starca kot v prikazen. Eni so surovežu vneto pritrdjevali kot bi mu hoteli reči: "Tako je prav! Kaj pa bomo tukaj notri

Prevet Irena
Kramar Janez

LAJNJI POGOVORI V GOZDU

K r i t i k o m

V gozdu se budi jesenake jutro. Stari Juk in vedečevalka sova se vrsta v r. "Slabo je to, slabo, ki sta jih pr. ti verzi bedni," saj. Debelejšava sova vpraša čaka z debelim, po vedno govore. "Kaj si videl gozdu? Je prišlo kaj v kijun?" Čuk globoke zasaha in se oglasi: "Slabo!" Povejte nam, kaj bolje je, kako. Je to še reče: "Oh, ke naju vsaj O tem pa "bedni" kritiki molče, trdi njegove besede, nato ker, kaj hočejo, še sami ne vedo.

Medtem se je v gozdu po nebu. V bistrem studensku, ki teče ob sovinau d. v. v. kapljicah šare tisočeri sončni žarki. Sedaj se oglasi sova. Kot policaš leta od drevesa do drevesa in budi ptice: "V izenu postava mogočnega kralja ptic, orla Kri- Stare Tone vas budiz in kliče k delu!" Ptice se druga za drugo budi. Se celo drevje se probuja. Lahan vtisli prežene nadležne meglo, ki ovija s. Novo leto... hraste in druge rastline.

Nad mestom se je razpenjalo sivo in mračno nebo, s katerega je od časa do časa priletela drobna, bela snežinka in se stopila na razmočenih tleh, ki so bila takšna, da je kar cmokalo. Ljudje so hiteli na postajo. Bili so tihi in mrki. Čudno tišino je zmotil le kak avtomobil, ki je pridrvel po cesti, tako da je brozga briznila na vse strani. Ljudje so nosili dežnike, kovčke, aktovke. Neka žena je imela v roki prenapolnjeno mrežo, iz katere je silila lepa rdeča pomaranča, da so se ti ob pogledu nanjo kar sline pocedile. Komu je bila namenjena?

Za mano je po mokrem in z rjavim snegom pokritem pločniku korakal dokaj čuden mož. Poznalo se mu je, da sovraži alkohol in ga zato tudi pridno uničuje. To sta dokazovala njegova hoja in rdeč, zabuhel obraz, s kalnimi očmi. Obleden je bil v zelene obleko, ki je bila oškropljena do praznega nahrtnika, ki mu je visel na hrbtu. Na neostriženi glavi pa mu je čepel skoraj brezbarven klobuk, katerega si je potisnil na tilnik. Prišla sva na postajo. Mojemu sopotniku se je posrečilo šele po dveh zaletih stopiti na drugo stopnico. Nato ga je malo zaneslo in se je zaletel vame. Ko se je postavil zopet na noge je dejal: "Veste, hm, kot mavra sem pijan; saj, jutri je Novo leto, pa sem... sem moral starega splakniti..., veste splakniti." Priropotal je vlak. Potniki so izstopili in vstopili in odpeljal je.

Zopet sva bila s pijanim tovarišem skupaj. Postal je zelo dobre volje, ker je blizu sedel muzikant in veselo raztegoval svoj meh. Pijanec se je steška postavil na noge, se vzravnal, si potisnil klobuk še bolj nazaj in si pogladil brke. Začel je plesati in voda, ki se je nabirala po podu, je škropila na vse strani. Ko pa ga je neki potnik nahrulil, da naj miruje, je začel veseli možak jokati.

Na naslednji postaji je izstopil. Odprl sem okno in gledal za njim. Na ušesa pa so mi brnele besede: "Splakniti moram, da, pijan, Staro leto..."

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

Brovet Irena

ZADNJI POGOVORI V GOZDU

V gozdu se budi jesensko jutro. Stari čuk in vedeževalka sova se vrneta v razpadajoče duplo. S perja si otreseta rosne kapljice, ki sta jih prestregla med letenjem. Debeloglava sova vpraša čuka z debelim, počasnim glasom: "Kaj si videl ponoči? Je prišlo kaj v kljun?" Čuk globoko zazeha in se oglasi: ~~Slabo!~~ "Slabo!" Ničesar več ne zine o nočnem lovu, le to še reče: "Oh, ko naju vsaj ne bi opazile sitne srake!" Sova potrdi njegove besede, nato pa oba zaspita.

Medtem se je zarja že razlila po nebu. V bistrem studenčku, ki teče ob sovinem duplu in v rosnih kapljicah žare tisočeri sončni žarki. Sedaj se oglasi šoja. Kot policaj leta od drevesa do drevesa in budi ptice: "V imenu postave mogočnega kralja ptic, orla Kri-vokljuna, vas budim in kličem k delu!" Ptice se druga za drugo bude. Še celo drevje se prebuja. Lahen vetrič prežene nadležno meglo, ki ovija s svojim pošastnim, vlažnim pajčolanom smreke, hraste in druge rastline.

Šele sedaj se prebude metuljčki. Citronček zamahne s krili in poleti k borovemu prelec. "Dobro jutro, prijatelj!" ga nagovori. "Kako je? Si dobro spal?" Citronček se bahavo našopiri in zamahne s krili. "Dobro," reče prelec, le pozna se, da se mi bliža konec. Moje gosence so se že zabubile, zato nimam več dela. Tudi mraz je ponoči že kar nadležen." Citronček reče: "Da, da, tovariš Mraz je že kar nadležen, zato se bom danes zaril pod topel mah in prezimil. Sedaj pa nasvidenje! Moram posrkati še nekoliko medu!" Tako sta se razšla metulja.

Pod trohnelim panjem sta se srečala veverica in jež. "O, boter jež!" pozdravi navihanka, "boter, dobro jutro!" Brkica pomaha z repkom dobrohotnemu ježku pod smrčkom. "Dobro ~~jutro, navihanka!~~ jutro, navihanka!" odzdravi jež. "Ampak zame ni dobro jutro. Vso noč sem se mučil in nosil v jamico pri stoletnem hrastu mah in listje. Veš, zimaš se bliža; spat bo treba iti. Pa nisem prvi in ne zadnji. Pred mano je že zadremuckal jazbec. Zato se mi strašno mudi. Saj veš, ko zaspi jazbec, so mi že šteti dnevi, ko se še lahko grejem na soncu. Dolga bo zima. Zdebeliti se moram. No, pa nasvidenje, veverička! Upam, da imaš že lepo zalogo v svojem spletenem gnezdecu!" "O, to pa to! Letos imam hrane v izobilju. Lešnikov, sladkih orehov, žira, želoda in smrekovih storžev imam dovolj za vso zimo. Nasvidenje, boter!" Tudi ta dva sta odšla.

Zdaj je nadležna megla že izginila. Posijalo je jesensko sonce. Živali so že pri studenčku. Napijejo se hladne studenčnice in si poiščejo zajtrk. Tako potekajo jesenska jutra v gozdu.

~~~~~

+ + + + +

Opara Mirko

K o s a m s e d i m ...

Ko sam sedim v polmraku
in tih razpleta se večer,
nekaj mehkega je v zraku,
kar v srcu mi budi nemir.

Ko rožica spomladi
v prvem soncu zacveti,
še vsa je srečna na livadi,
ko zgodnji mraz jo umori.

Hitro vse tako mini,

le zakaj sploh zaživi?

Le zakaj še ti, srce, si se zdramilo?

Samo še v večjo žalost si se potopilo...

~~~~~

Kramar Janez pred sabo zagleda človeka, ki nosi težak nahrbtnik.
"E, pa počakaj, brate, daj sem oni nahrbtnik, majemu oslu na pleča.
Zato ga redim. Morda pa sem dal dolgo prositi, ampak se je
še hitreje, kot je Mate mislil, odvalil njegovi želji. "Pa vi ste
Slovenec?" Spoznal sem zgodaj že človeka. Izletnik se obrne k njemu in
kratko odgovori: "Da, Slovenci življenje. Oslu, ki je že praj, komaj
prenašal te in duša vztrepetala je kar nezanesljivo pozibaval na
tenkih nogah. Ko vidi Mate, pred njim, nedovedno gleda njegovega
osliča, vpraša: "Bil sam sem, bre prijateljev, ate konja?" "Daj skoro
vsaka hiša ki mogel bi razkriti, čudec se veliki nevednosti. "Mi
imamo samo svoje jim gorje... tovorino led v dolino, domov pa posi-
mo hrano." pred znanci moral mehko dušo sem tajiti. "Lukaj!"
Tako pravijo tistemu kraju, kjer kopijejo led, kajti do dna se no-
rajo spuščati. Prišel sem k tebi, imate velika polja, kjer kosite tra-
vo?" "Pa pač z nado, da boš razumela me. Likem spraševanju. "A
mi pa vsako Ko pa spoznala krvaveče si srce, paste na skali ali se
tako akrita si se zgrozila in odšla. ne. Kolikokrat moramo skančati
s srcom, da imamo polje in kolikokrat, da je dosti za celo hišo
in poletje, kajti Mate je bil v dolini. Tako je naše življenje.
"Pa sed vendar nikoli ne smemo pozabiti bilke," ugovarja Miloš.
Oziral se je krog sebe, naprej in nazaj, a povsod samo vale traja

Prešern Jože
Mate je osliča ustavil in poklical Miloša na
nedorasel borovec. "Prošnja" in dvignil je nekaj velikih bilk
seboj. "Pa pogledjte, Mate je osliča ustavil in poklical Miloša na
travo. "Pa to delajo žene in dekleta, a mi možje tovorimo led."
v v Daj mi vejico, Makarsko, Dala si mi zimzelen,
vejico zimzelena, ki se je posušil
daj mi Tvojo roko in nič več lepote ni bilo v njem,
vsaj za hip, roko si dala
daj mi spomin, za tečen trenutek
ki ostal mi bo v srcu, in v roki nič nisem čutil krvi,
daj mi, daj mi... dala spomin si, ko je zagledal doma-
čo vas. "Ne je naša vas." ki nosim ga v srcu, Mate Miloš. Mate
sedaj je Miloš zagledal žene pa mi še to je spomin, ki boli...

Sintič Jože
Mate je osliča ustavil in poklical Miloša na
nedorasel borovec. "Prošnja" in dvignil je nekaj velikih bilk
seboj. "Pa pogledjte, Mate je osliča ustavil in poklical Miloša na
travo. "Pa to delajo žene in dekleta, a mi možje tovorimo led."
v v Daj mi vejico, Makarsko, Dala si mi zimzelen,
vejico zimzelena, ki se je posušil
daj mi Tvojo roko in nič več lepote ni bilo v njem,
vsaj za hip, roko si dala
daj mi spomin, za tečen trenutek
ki ostal mi bo v srcu, in v roki nič nisem čutil krvi,
daj mi, daj mi... dala spomin si, ko je zagledal doma-
čo vas. "Ne je naša vas." ki nosim ga v srcu, Mate Miloš. Mate
sedaj je Miloš zagledal žene pa mi še to je spomin, ki boli...

Biokovega
Mate je osliča ustavil in poklical Miloša na
nedorasel borovec. "Prošnja" in dvignil je nekaj velikih bilk
seboj. "Pa pogledjte, Mate je osliča ustavil in poklical Miloša na
travo. "Pa to delajo žene in dekleta, a mi možje tovorimo led."
v v Daj mi vejico, Makarsko, Dala si mi zimzelen,
vejico zimzelena, ki se je posušil
daj mi Tvojo roko in nič več lepote ni bilo v njem,
vsaj za hip, roko si dala
daj mi spomin, za tečen trenutek
ki ostal mi bo v srcu, in v roki nič nisem čutil krvi,
daj mi, daj mi... dala spomin si, ko je zagledal doma-
čo vas. "Ne je naša vas." ki nosim ga v srcu, Mate Miloš. Mate
sedaj je Miloš zagledal žene pa mi še to je spomin, ki boli...

vode ni !" Pred sabo zagleda človeka, ki nese težak nahrbtnik. "E, pa počakaj, brate, daj sem oni nahrbtnik, mojemu oslu na pleča. Zato ga redim, da dela. Tujec se ni dal dolgo prositi, ampak se je še hitreje, kot je Mate mislil, odzval njegovi želji. "Pa vi ste Slovenec ?" ga Mate radovedno vpraša. Izletnik se obrne k njemu in kratko odgovori : "Da, Slovenec !" Oslič, ki je že prej komaj prenašal težko breme, se je sedaj kar nezanesljivo pozibaval na tankih nogah. Ko vidi Mate, da tujec radovedno gleda njegovega osliča, vpraša : "Pri vas v Sloveniji imate konje ?" "Da, skoro vsaka hiša ga ima," odvrne tujec, čudeč se toliki nevednosti. "Mi imamo samo te osliče. Z njimi tovorimo led v dolino, domov pa nosimo hrano." "Od kod nosite led ?" "Nakoplujemo ga v "luknji". Tako pravijo tistemu kraju, kjer kopljejo led, kajti do dna se morajo spuščati po vrveh. "Vi imate veliko polja, kjer kosite travo ?" "Da", odvrne že nejevoljen po tolikem spraševanju. "A mi pa vsako bilko posebej populimo, najsi raste na skali ali še tako skrita za njo in jo doma osušimo. Kolikokrat moramo zamahniti s srpom, da imamo poln koš in kolikokrat, da je dosti za celo zimo in poletje, kajti oslov nimamo kje pasti !" Tako je naše življenje. "Pa saj vendar ni nikjer nobene zelene bilke," ugovarja Miloš. Oziral se je krog sebe, naprej in nazaj, a povsod samo velo trnje ob poti, pa še za skalami je iz razpok poganjal redok okrnjen, nedorasel borovec. Mate je osliča ustavil in poklical Miloša za seboj. "Pa pogledjte, to nam je krma" in dvignil je nekaj velih bilk trave. "Pa to delajo žene in dekleta, a mi možje tovorimo led." "V dolino ?" "V Makarsko, da !" Res, ti možje se vsak dan parijo na soncu, njihovi osliči so premočeni od topečega se ledu, vendar ne odnehajo. Borijo se z življenjem - za obstoj. To je cela vas Puhačev.

Mate je prignal osliča na vrh. Žival je začutila tršo podlago pod nogami in domač ji kraj, pa je hitreje in sigurneje stopila. Tudi Mate si je oddahnil in dobro mu je delo, ko je zagledal domačo vas. "To je naša vas." "Vas?" radovedno vpraša Miloš. Šele sedaj je Miloš zagledal šestero hiš, ki so se stiskale v mali dragi. To so hiše grajene iz samega kamna. Tako nekako se zazdijo Milošu te bajte kot Eskimske koč. Tudi po skromnosti so si slične, če ne morda celo enake. Miloš se ozira okrog sebe, vse je tako čudovito, ta pokrajina se mu zdi divja. Mladenka je šla mimo njega in nesla koš zjutraj našete trave. Pred hišo je brenčal cel roj muh, ki tudi tukaj niso nič kaj cenjen obiskovalec. Dekleta so stale ob razbeljenih kamnitih zidovih in si česale dolge temnorjave lase. Kratka krila niso pokrivala zapeljivih delov telesa. Ovratniki so jim bili odprti in z gledali so kot pri damicah globoko vrezani dekolteji, tako da so se jasno začrtavala sočna mlada prsa. Miloš je stal in ni se mogel ločiti s poželjivim pogledom od njih. Najrajši bi odložil nahrbtnik in stopil bližje. Popravil si je čop las, ki mu jih je veter vrgel na čelo, ter pogledal tja, kjer je Mate ravnokar razkomatil osliča. Mate se je nekaj drl nad Maro, ki je ravnokar prinesla travo. Vitra se je zapletla... hrsk. Obleka se je strgala in Miloš je kar izbočil oči. Mara se je sramežljivo obrnila v stran, nato pa skočila za hišo, ko je zagledala Milošev željni pogled. "Kaj se pa nastavljaš..." Mate je utihnil, ko je opazil, kako nerodno je Milošu, ki se je odločil, da gre naprej, vendar korak mu je pešal, ni mogel kar tako zapustiti tega mamljivega mesta. Mate je pohitel za njim, ko je videl da odhaja. "Pa veste, to je moja hči, ona začne takoj, ko opazi tujca..." se je začel opravičevati Mate. "Ostanite, lahko vam pokažem čez nekaj časa "luknjo", pa še koč in drugo." "Koliko je pa stara?" "A, moja Mara ima šestnajst let !" "Šestnajst ?" Vpraša Miloš začudeno. "Da, šestnajst !" Mogoče se je Maru zdelo neumno, da tujec tako povprašuje po hčerki. Zgledalo je, da je jezen.

Obrnila sta se in zavila proti hiši. Počakal je, res rad videti bi videl, odkod tovorijo led, a zanj je bila sedaj večja želja Mara. "Imate mogoče malo vode?" "Mara, nesi mu vode!" zakliče Mate izza hiše. Z lahkimi koraki je skočila v vežo po kamenitih ploščicah, ki so bile položene v zemljo kot nekakšen tlak, kajti ob deževju je bilo tu mnogo, premnogo blata. Utrgano naramnico je spela le površno z nekaj dolgimi šivi in ko se je nagnila k njemu ter mu ponudila vodo so se videle močno zagorele rame. Njeni prsti so se rahlo omočili v vodo. Miloš je hlastno pograbil in pil. "Bi še mogoče?" Ga ona boječe vpraša. Miloš se ji je zazrl v obraz in tako nepremično dolgo gledal njena ~~ku~~ lica in oči. Povesila je temne trepalnice in skodelica v roki ji je zatrepetala. "Ne, hvala, ne bom več pil!" je tiho odgovoril. Skoro je pozabil govoriti...

Mate je kukal izza porušene stene in vse videl. V glavi mu je takoj dozorel sklep. "Mara, pojdi in mu pokaži kočo, pa na 'luknjo' nikar ne pozabi. Povej mu veliko, vse, česar ne bo vedel, mu raztolmači!" Mari je bilo sicer malo nerodno iti s tujcem, vendar očetu se ne da upreti. Zavila sta iz drage in lahkotno korakala ponekod po ravni stezi, pa spet sta preskakovala razpokane skale. Ona je nosila s seboj vrvi, če bi slučajno hotel tujec plezati. "Koliko let imate?" Nekaj časa se je obotavljala, nato pa povedala s povešenimi očmi: "Šestnajst." "Kako pa dobite vodo sem gor?" V dragi imamo studenec. Če pa ta presahne, jo moramo nositi z osli iz doline." Hodila sta drug poleg drugega.

Težak je bil pogovor. Ona ni nikdar videla njega, on pa nje nikoli. Govorila sta pač tisto, kar ni imelo nobenega pomena, govorila sta zato, da ne bi pogovor zastal in ne bi hodila drug poleg drugega kot dva šolarčka. Skočila je s skale, na gruču ji je spodrsnalo. Padla je. "Ah, ah... Boli!" je zastokala. "Kam ste se udarila?" "Nad kolenom, mislim, da krvavim." "Ali vam lahko pomagam?" "Hm... lahko!" Zasmejala se je, kot bi hotela pregnati njegovo skrb, vendar je njen nasmeh kmalu skopnel, kot skopni pomladni sneg in okrog ust se je čedalje bolj oblikovala boleča poteza. Plaho je privzdignil njeno nogo in jo polžil sebi čez kolena, da bi zaustavil kri. "Raztrgajte mi krilo in zavijte!" Obotavljal se je, nato pa izvlekel robec in zavezal rano. Roke so (se mu tresle) mu trepetale, ni videl njene lepote, vitke noge, strasti so nekam pobegnile za kratek čas. Ni opazil njenih želji vih pogledov. Ležala je na tleh. "Dobro?" "Hvala, dobro!" "Ali boste lahko hodili?" "Ne vem, poskusila bom." Vstala je in se oprijela mladega boravca. Izgubila je ravnotežje. V roki ji je ostal le še odlomljen vršiček. Usedla se je. "Ne morem!" zasepeče kakor iz daljave. Nekaj časa je stal in premišljeval, kaj mu je storiti. Ponudil ji je roko in odšla sta naprej proti "luknji". Začudeno ga je nekaj časa gledala, ni mogla takoj razumeti, a kasneje sta se sporazumela.... Dobrodošla ji je bila njegova pomoč. Sramežljivo je povešala oči, kadar jo je on po čem vprašal. Sem v ta samotni kraj še ni prodrila niti polovica tolikšna civilizacija, kot v mesto ob vznožju Bickovega. Ta pusta vas je čislana le od nekaj malo izletnikov, pa od domačih. Saj je bil to le redkim vztrajnejšem, dostopen kraj, kajti marsikoga je utrudljiva pot premagala že na polovici in toplo julijsko sonce mu je izpilo še poslednje moči. S suhimi ustnicami globoko vdihajoč vroč zrak in zaželiš si mrzle studenčnice, pa še navadne kapnice ne moreš nikje dobiti. Življenje Puhačev je dolgočasno in počasi minevajo dnevi, a pravemu vaščanu ta počasnost ugaja ali pa mu celo dobro dene. Zanj je edina naloga prenašati vsak dan led. "Hej, hej, gijo!" je Miloš naenkrat zaslišal zategnjene, pojoče glasove. Po strmini se je vzpenjal osel in nedaleč za njim je stopal njegov gospodar. Z borovo vejo ga je udarjal po hrbtu in trebuhu, da bi hitreje stopil, vendar zaman, kajti osel je kot prevdaren človek, ki dela vse počasi in previdno ter ve, v kakšnem ritmu poteka njegova pot. Puhačem se vedno nekam mudi in ne morejo gledati osla, ki bi se

宋宋宋宋宋宋宋宋宋宋宋宋宋宋宋宋

N a d o l g i p o t i

*****

*****

Staša Vovk

D v o g o v o r

Veš, draga sestra, vedno bo tako,
ko noč bo polja, mesto vase skrila,
da v prsih, srcu grenko bo, težko,
ko nanj temna misel bo obudila.

Notranjost tvoja bo kot grob odprt
in v njem toj, moj in vseh ljudi zdaj oče,
za svet je pal, za svet ta zdaj je strt,
a v nas, to bol je, še živeti hoče.

Ne joči, draga, saj ni res umrl,
ti veš zakaj in jaz ; ljudi na vesti
poglej ; oči je očka tvoj zaprl
za sočloveka... Čudni tej povesti

prema jhna si, težko je priti v dno ;
veš, ti, ki pali so, v nič ne strohnijo
in očka najin storil je tako,
zato ljudje, ljudje še tod živijo.

XXXXXXXXXXXXX

oooooooooooo

OPREMIL JOŽE PREŠEREN